קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַהַ״צ **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶר** שְׁלִיטַ״א

פרשת נצבים וילך תשפ״ג

ליל שבת קדש

בליל שבת קודש פרשת נצבים וילך תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים בפרשת השבוע, ההכנה לימי ר״ה הק׳, והקשר לסעודת שלום־זכר לאחד מאנשי שלומינו

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש פרשת **נצבים וילך**, היא הפרשה האחרונה של השנה, וידוע מצדיקים, שבאלו הימים של סוף השנה, יכולין לתקן את כל השנה כולה, דהיינו עתה שבת קודש האחרונה – מתקנים את כל שבתות השנה, וכן יום ראשון, שני, שלישי וכן הלאה עד ר״ה שיהא בעז״ה בשבת הבאה.

ואכן, מובא בפירוש בדברי האר״י הקדוש, ששבעת הימים שבתוך עשרת ימי תשובה – אחר ב׳ ימי ר״ה ועד ערב יו״כ – הם כנגד שבעת ימי השבוע, שבהם מתקנים את כל שבעת ימי השבוע של השנה, וכן של כל החיים, היינו שמגלים למפרע מה היתה כוונתנו האמיתית, ומהו רצוננו הקדוש והטהור באמת – להיות אנשים כשרים, ולעשות רצונו יתברך.

ועתה, בשבת קודש האחרונה, צריכים אנו התעוררות מיוחדת, יען כי זוכים לתקן למפרע את כל השבתות, וכמה עלינו להיות שמחים כל השבת, ולשמור מאד מאד מכעס בשבת, ולהרבות בעונג שבת.

על אכילת שבת מגלה לנו רביז״ל (ליקו״מ ח״ב סי׳ י״ז), שכולה קודש,

כולו אלקות, ועולה למקום אחר לגמרי; ע"ש. ובזה מתקיים ענין של "חיבור רוחניות וגשמיות ביחד", שזה היה כל הלימוד של רבינו – ללמד לאדם איך יכולים בזה העולם לחבר רו"ג ביחד, בבחינת (בראשית א, א) "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ" – בריאת בעולם היתה הן 'השמים' והן 'הארץ', הן רוחניות והן גשמיות, ועבודת האדם בזה העולם היא לשלב בין שני עניינים אלו, שלכאורה נראים שני הפכים בנושא אחד: אדם חושב "או שאני עובד ה', ועוסק בלימוד התורה בתפילה, ומקדיש את כל הזמן לזה, או שמצד שני אני עוסק בפרנסת הבית ובכלכלתו, מתייחס לבני הבית; זה 'או זה או זה', ולא הולך ביחד"... אבל באים הצדיקים ומגלים לנו שאין זה כך.

ואם רוצים לסכם במשפט אחד מה היה כל לימודו של מוהרא"ש הקדוש שהכניס בעולם, אפשר לומר זאת על ענין זה: "**לחבר רוחניות וגשמיות ביחד**"; איך אדם יכול להיות פה בזה העולם, עם שתי רגליים על הקרקע, עוסק בפרנסתו, מתחתן ומקים בית עם משפחה וילדים, אבל כל-כולו דבוק בהקב"ה, הוא אמנם מתעסק עם כל הגשמיות, אבל באמת הוא חתיכה של רוחניות, והוא פה בזה העולם, אבל לא פה...

ומדה זו ראו באופן בולט אצל בעל ההילולא היום [כ"ג אלול] - הרה"ק ר' אורי מסטערליסק זי"ע, המכונה "השרף"; כי מסופר עליו, שבערב יו"כ, בסעודת המפסקת, היה אוכל בגוזמא, וכן היה שותה ליטרים שלמים של שתיה [חבית שלימה של 'מעד'], ומרוב שהיה מלא בזה - לא היה מסוגל לעמוד ולילך, והיה מוכרח לסמוך עצמו על שני אנשים שיוליכוהו...

אולם, מהרגע שהגיע לביהמ"ד ל"כל נדרי", הוא ניגש אל העמוד, ולא זז ממנו במשך כל היום הקדוש - מעת כניסתו ועד צאתו, כולל בלילה, ואפילו לא יצא לעשות צרכיו... נהפך למלאך!

הרי לנו באופן מוחשי מהו "חיבור רוחניות וגשמיות ביחד", שהנה

הוא אכל ושתה הרבה מאד קודם יוה״ק, ואכן עשה פעולה מאד גשמית, אבל אח״כ לא פסק מלעסוק בעבודת הקודש, עד שנהיה ממש בבחינת מלאך...

[מספרים שהוא סבל עניות ודחקות גדולה מאד כל ימי חייו, וכן היה אצל חסידיו, אך לא הירבה לקבל אצלו אנשים כלל; פעם התנתה לפניו הרבנית, מדוע לא נותן לחסידיו להיכנס אל הקודש ולבקש איש איש הצטרכותו, שמע זאת הרבי והורה שיוכל כל החפץ – לבוא ולהיכנס. נעמד הראשון וביקש: ״אם הרבי יוכל לברכני שאזכה פעם אחת לכה״פ להרגיש את הדביקות וההתעוררות שיש להרבי בעת שאומר ׳ברוך שאמר׳״... חסיד שני אמר: ״שאזכה לכה״פ פעם אחת להרגיש את הדביקות שיש להרבי בעת שאומר ׳האדרת והאמונה׳״... כך ביקשו על דברים רוחניים ונעלים, ונענה הרבי להרבנית: ״ראי נא מה מבוקשם, א״כ מה חפצה את ממני?״...

וזה שביקשו דייקא על ענייני תפילותיו, כי ידוע שבעת שהיה מתפלל היה זה עבודת קודש מופלאה, עד שכל האיכרים שבשדות מסביב ידעו מתי מגיע ר׳ אורי ל״ברוך שאמר״, מרוב שאגותיו הרמות... ודייקא ״ברוך שאמר״, כי הרי הוא שבח נורא ונפלא, ונפל פתקא מן השמים שבו הוא כתוב, וקבעוהו אנשי כנה״ג (כמובא בט״ז סי׳ נא סק״א ועוד, וכן איתא בטור), ובו פ״ז תיבות, וי״ג אזכרות ״ברוך״, כנגד י״ג מידות הרחמים וכו׳, וראשי התיבות של בָּ׳רוּךְ שֶׁ׳אָמַר וְ׳הָיָה הָ׳עוֹלָם הוא ׳בְּשָׁוֶה׳, כי אז זוכין ממש להיות בשוה עם המלאכים (עי׳ סידור עת רצון שם); ואשרי הזוכה לכוון בו כראוי!].

וקישר מו״ר שליט״א את כל זה לפרשת השבוע באופן נורא ונפלא מאד, כי הפסוק אומר ״כִּי אֶת אֲשֶׁר יֶשְׁנוֹ פֹּה עִמָּנוּ עֹמֵד הַיּוֹם לִפְנֵי ה׳ אֱלֹהֵינוּ וְאֵת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ פֹּה עִמָּנוּ הַיּוֹם״; ולכאורה יפלא, למי שעומד פה עמנו – יכולין לומר את כל התוכחה וכו׳, אבל למי שאיננו פה עמנו היום, איך יכולין לדבר אליו

בכלל?... א"כ, מהו שאומר הפסוק "וְאֵת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ פֹּה עִמָּנוּ הַיּוֹם"?

אך פה מונח הגילוי האמור, שבאמת מדובר על אותו אדם, ומגלה לנו הפסוק: "כִּי אֶת אֲשֶׁר יֶשְׁנוֹ פֹּה עִמָּנוּ עֹמֵד הַיּוֹם לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵינוּ", יכול להיות שגם יתקיים אצלו "וְאֵת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ פֹּה עִמָּנוּ הַיּוֹם", כי אכן הוא עומד לפנינו פה עמנו היום, אבל למעשה הוא איננו פה עמנו, הוא נמצא במקום אחר לגמרי...

ועניין של "יֶשְׁנוֹ", הוא ענין של 'שינה', כידוע, ומובא בספה"ק, שכל כוונות ר"ה סובב והולך על ענין שינה, כמבואר בספרי קודש, וזה מה שרומז פה הפסוק, שאת הלימוד הקדוש הזה מקבלים בר"ה, אצל רביה"ק, כי אז היתה בריאת אדם הראשון אחר שנבראה כל הבריאה, ואז עומד הצדיק האמת ומכריז את הלימוד העמוק הזה, איך שיכולים להיות פה בזה העולם, יחד עם משפחה שלימה, להתחתן ולהוליד ילדים, לעסוק בעסקי הפרנסה ובכלליות טרדותיה, ואעפ"כ לזכות לרוחניות אמיתית, להיות במקום אחר לגמרי...

ובזה יובן ענין סעודת "שלום־זכר" שעושים לתינוק שנולד וזכה ללמוד כל התורה בבטן אמו, אך בצאתו שכח את הכל, ולכאורה לא מובן, מדוע מלמדים ואח"כ משכיחין? לכאורה היה עדיף שלא ללמד, ולא להשכיח... מה העניין בזה?

עפ"י האמור מובן שפיר, כי הנה התינוק הזה הגיע ממקום גבוה מאד, נשמתו נחצבה מעולם הנשמות, עולמות רוחניים ונעלים, וירדה לכאן העוה"ז הגשמי והחמרי, וכל התכלית היא שהוא יעלה את כל זו הגשמיות – לרוחניות אחת גדולה, ועל כן מלמדין אותו כל התורה, ומראים לו את הכל, כדי לגלות לו שהוא יוכל להשיג את כל הרוחניות הנפלאה הזו דיקא כשיוצא לאויר העולם, אך אין הוא נשאר עם זה, אלא משכיחין ממנו את זה, כדי שעכשיו יתחיל מהתחלה, ויראה

איך שהוא עומד היטב חזק בעבודת הקודש הזו - לקשר את כל הגשמיות לרוחניות, שעכשיו הוא שכח את הכל, ומתחיל את עבודתו בזה העולם הגשמי, מאירו באור רוחני.

זו הנחמה שמנחמים את התינוק, מלמדים לו את הלימוד הזה, שבאמת הוא למד את הכל במעי אמו, וזאת כדי להראות לו ולגלות לו שאת כל זה עתיד להשיג, אבל אח"כ משכיחין ממנו, יען כי עבודתו עבודת הקודש לפניו, להיות כאן בזה העולם הגשמי, ולקשר את הכל לרוחניות אחת גדולה.

ועל כן הניחום הוא דייקא בשבת קודש, כי בשבת קודש מתגלה ביותר ענין חיבור רוחניות וגשמיות ביחד, וכנ"ל בתחילת דברינו, ששבת הוא אור נפלא וגדול מאד, ודייקא אז יש ענין של עונג שבת - להתענג במאכלים טעימים, שינה של שבת, לכבד ולענג את שבת כפי יכולתו, ודייקא בדברים גשמיים, כי בו מתגלה זאת ביותר, איך שדוקא ביום הכי קדוש בשבוע - צריכים את כל הגשמיות הזאת, כי זו עבודת האדם בחייו, לקשר את הכל לאלקות.

ואת כל זאת מגלים לנו הצדיקים, ועל כן נוסעים לרביז"ל על ר"ה, כדי לקבל את הלימוד הקדוש והנפלא הזה - חיבור רוחניות וגשמיות, שהוא ענין של "בקי ברצוא ובקי בשוב" (ליקו"מ ח"א סי' ו'), שאדם יהא בקי היטב איך לקחת את כל הגשמיות - "בקי בשוב", ולהעלות את זה לרוחניות - "בקי ברצוא".

וזהו כל סוד חיבור ב' פרשיות אלו: "**נצבים וילך**", '**נצבים**' הוא ענין של "בקי בשוב", שאדם יודע היטב איך לעמוד ניצב על עמדו, ולא להתפעל משום דבר שבעולם, ומאידך - 'וילך', הוא הולך ומתקדם הלאה, שזה ענין של "בקי ברצוא", הוא לא מתפעל משום גשמיות שישנה, והיא לא מפריע לו כלל לעבודת ה', אלא אדרבה, היא היא הכלי המוכשר על ידו להגיע לרוחניות אמיתית, והכל בכח הצדיקים הקדושים.

הקב״ה יעזור לנו, שנזכה להיות אצל רבינו על ר״ה, ונזכה לפעול שנה טובה ומבורכת בכל העניינים, ונקבל היטב את הלימודים של הצדיקים, ונזכה לשנת גאולה וישועה!

* * *

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קדש פרשת נצבים וילך תשפ"ג, דיבר מו"ר שליט"א דיבורים נוראים ונפלאים בסיפורי מעשיות של רבנו, מעשה ג' – מחיגר

לשון רבינו ז"ל:

...וְהַבֵּן הַנַּ"ל, כָּל זְמַן שֶׁהָיָה לוֹ הַמַּאֲכָל שֶׁלָּקַח מִבֵּיתוֹ לֶחֶם יָבֵשׁ שֶׁהָיָה בָּעֲנָלָה (שֶׁקּוֹרִין סוּחַרֶיס) אָכַל אוֹתָם, וְאַחַר־כָּךְ כְּשֶׁכָּלָה וְלֹא הָיָה לוֹ לֶאֱכֹל, יָשַׁב עַצְמוֹ מַה לַּעֲשׂוֹת, וְהִשְׁלִיךְ עַצְמוֹ מֵהָעֲנָלָה לֶאֱכֹל עֲשָׂבִים, וְהָיָה לָן יְחִידִי בַּשָּׂדֶה וְנִפְחַד, וְנִטַּל מִמֶּנּוּ הַכֹּחַ, עַד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל אֲפִלּוּ לַעֲמֹד, רַק לְרַחֵשׁ (בִּלְשׁוֹן אַשְׁכְּנַז: רוּקְין זִיךְ), וְהָיָה אוֹכֵל הָעֵשֶׂב סְבִיבוֹתָיו, וְכָל זְמַן שֶׁהָיָה יָכוֹל לְהוֹשִׁיט וְלֶאֱכֹל, הָיָה אוֹכֵל שָׁם, וְאַחַר־כָּךְ, כְּשֶׁכָּלָה הָעֵשֶׂב סְבִיבוֹ עַד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לְהוֹשִׁיט, הָיָה מְנַתֵּק עַצְמוֹ לְהַלָּן וְאָכַל שָׁם, וְהָיָה אוֹכֵל הָעֵשֶׂב אֵיזֶה זְמַן".

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים במעשה מחיגר, שמספר רבינו איך שבאו הגזלנים, והנאמן ובעל העגלה ברחו, והחיגר נשאר לבדו... אך באמת, כשאדם זוכה להיות מקורב לצדיק, אין כזה מושג שהוא נשאר לבד, הצדיק אף פעם לא ישאיר אותו לבד, הוא יגלה לו שהקב"ה תמיד עמו, ואיך שצריכים להתחזק תמיד, וסוף כל סוף תבוא הישועה; אכן, זהו דבר תמידי שהקב"ה נמצא עם כאו"א, אך הצדיק הוא זה שמגלה זאת לאדם, מעורר אותו לזה, כמה עליו לשמור מאד מאד שלא לייאש עצמו "מה אני כבר שווה" וכו', אלא יחזק עצמו בנקודות הטובות שלו, ויזכור שאם הוא זוכה להיות מקורב אל הצדיק – הצדיק לא יעזוב אותו, אך בשביל זה אדם צריך ליתן את עצמו להתקרב לזה הצדיק... ועי"ז יזכה שאפילו שהתקיים אצלו (תהלים כז י) "כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי", אבל "וַה' יַאַסְפֵנִי" – 'יַאַסְפֵנִי' הוא רמז לקדושת הצדיקים, כי בו אותיות 'יסֵף', קדושת הצדיק, שהוא אוסף את האדם אליו, ולא נותן לו ליפול ולהתייאש כלל וכלל, וממשיך

השפעות טובות נפלאות - השפעות של ילדים, ושפע קודש בכל העניינים.

וְהַבֵּן הַנַּ״ל, כָּל זְמַן שֶׁהָיָה לוֹ הַמַּאֲכָל שֶׁלָּקַח מִבֵּיתוֹ לֶחֶם יָבֵשׁ שֶׁהָיָה בָּעֲגָלָה (שֶׁקּוֹרִין סוּחַרֶיס) אָכַל אוֹתָם - כי אדם צריך תמיד להסתפק במה שיש לו, ולחזק עצמו אפילו עם המעט שיש לו, ואפילו שאין זה בשלימות, והכל אצלו בבחינת ״לחם יבש״, לא טרי וטעים כ״כ... אעפ״כ אם רק זה מה שיש לאכול - תאכל את זה...

עוד יש לומר, דהרי התורה הקדושה נקראת 'לחם', וכמ״ש (משלי ט, ה) ״לְכוּ לַחֲמוּ בְלַחֲמִי וּשְׁתוּ״ וגו', א״כ ״לחם יבש״ היינו שאדם לא מרגיש חשק וטעם בהלימוד, הוא לא מרגיש תענוג בלימודו, אעפ״כ מלמדנו רבינו: ״תאכל את הלחם היבש״, ואם תמשיך ולא תתייאש, סוף כל סוף תזכה לטעום טעם נפלא, וכמו שרבינו יספר להלן, שהחיגר לא ייאש את עצמו, ולבסוף ע״י אכילת העשבים מצא יהלום... וכך הוא אצל כל אחד ואחד, שאם לא נופל בדעתו, וממשיך הלאה ומתקדם אפילו כשהכל אצלו בבחינת ״לחם יבש״, סוף כל סוף יגיע אל התכלית הנרצה, רק יהא חזק בדעתו!

וְאַחַר־כָּךְ כְּשֶׁכָּלָה וְלֹא הָיָה לוֹ לֶאֱכֹל, יִשַּׁב עַצְמוֹ מַה לַּעֲשׂוֹת - הוא זכה שהיה לו ישוב הדעת, והוא ישב עצמו מה יעשה עכשיו כשאין לו שום דבר לאכול, **וְהִשְׁלִיךְ עַצְמוֹ מֵהָעֲגָלָה לֶאֱכֹל עֲשָׂבִים** - כי, כאמור, זה ענין ההתחזקות שאדם צריך בכל מיני מצבי החיים, שהנה הוא מוכרח לאכול לחם יבש - אזי אוכל את זה, ועתה גם זה כלה - אוכל עשבים, יודע איך להתחזק ולהסתדר עם מה שיש לו.

ופנימיות העניין, הלא עשבים זה מאכל בהמה, ואיתא בדברי רבינו (שיחות הר״ן, סימן טו): **'אָמַר, שֶׁהוּא חָכְמָה וּמְלָאכָה גְּדוֹלָה לִהְיוֹת כְּמוֹ בְּהֵמָה, וְזֶה בְּחִינַת ״כָּל אֲשֶׁר נָתַן ה' חָכְמָה בָּהֵמָה״** (שְׁמוֹת ל״ו), **הַיְנוּ שֶׁהוּא חָכְמָה לַעֲשׂוֹת עַצְמוֹ כִּבְהֵמָה, וכמו שכתוב** (תהלים עג, כב): **״בְּהֵמוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ״'**; כי ענין של 'בהמה'

הוא ענין של הַשְׂלָכַת הַשֵּׂכֶל הָעַצְמִי של האדם, שהוא זוכה להשליך מעליו כל מיני חכמות והשכלות שונות, וכל הילוכו בתמימות ופשיטות גמור, ודיקא ע״י זוכה לדברים יפים, וזה הרמז בעניין החיגר – שמאכלו עתה הוא מאכל בהמה, שזוכה להיות בבחינת בהמה, היינו ביטול ושפלות גמור, ונכלל לגמרי באמונה הקדושה כנ״ל.

וְהָיָה לָן יְחִידִי בַּשָּׂדֶה וְנִפְחַד – בזה גילה לנו רבינו את הגילוי של ״הנעור בלילה והמהלך בדרך יחידי ומפנה לבו לבטלה הרי זה מתחייב בנפשו״, מפרש רבינו שזה סובב והולך על אדם שזוכה להיות ניעור בלילה ומהלך יחידי בהתבודדות (עי׳ ליקו״מ ח״א סי׳ נב), ועתה החיגר נמצא בלילה ״יחידי״ דייקא, כי זוכה לענין של ״מהלך בדרך יחידי״, ומה שמספר רבינו שהוא היה ״נפחד״, זה הפחד הביאו ליראת שמים אמיתית, הכל כי זכה לענין של ״יחידי״.

ועל כן רצה רביז״ל שיהיה לאדם חדר מיוחד שיוכל לעסוק בו בעבודת ה׳, כי כך יוכל להתבודד עמו יתברך בישוב הדעת, ללא כל הפרעה, וכדאיתא בדבריו ז״ל (שיחות הר״ן, עדר): **״טוֹב מְאֹד לְהָאָדָם שֶׁיִּהְיֶה לוֹ חֶדֶר מְיֻחָד לוֹ לְבַדּוֹ לַעֲסֹק שָׁם בַּעֲבוֹדַת ה׳ בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, וּבִפְרָט בְּהִתְבּוֹדְדוּת וְשִׂיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, שֶׁלָּזֶה צְרִיכִין בְּוַדַּאי חֶדֶר מְיֻחָד״**; כִּי עפ״י רוב, האדם מסובב עם כל מיני אנשים, ובעיקר אם הוא נשוי, ויש ילדים, רוב הזמן איננו לבדו, ועל כן טוב מאד כשיש לו חדר מיוחד ששם מתבודד ועושה עבודתו בקודש.

ובימינו, למי שיש לו רכב – הרי זה ״חדר מיוחד״ ממש... אתה נמצא לבדך ברכב, סוגר את החלונות, מדליק את המזגן, ועכשיו תצעק להקב״ה בקולי קולות – אף אחד לא ישמע אותך... בזה קיימת ״מהלך בדרך יחידי״, שיש לך מקום מיוחד להתבודד בו.

כשאדם נמצא ברכבו, עפ״י רוב הוא מדליק איזה רדיו, שם איזו קלטת וכו׳, אבל אם יש לו את הלימוד הזה של התבודדות בתוך ה״חדר מיוחד״ הזה, אשריו ואשרי

חלקו, ובכך מתקיים אצלו (תהלים סח, יח) "רֶכֶב אֱלֹקִים רִבֹּתַיִם אַלְפֵי שִׁנְאָן" – זוכה שיש לו מרכבה קדושה לשכינה!

וְנִטַּל מִמֶּנּוּ הַכֹּחַ, עַד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל אֲפִלּוּ לַעֲמֹד, רַק לִרְחֹשׁ (בִּלְשׁוֹן אַשְׁכְּנַז: רוּקִין זִיךְ) – הַיְינוּ לִזְחוֹל עַל הָאָרֶץ, וְהָיָה אוֹכֵל הָעֵשֶׂב סְבִיבוֹתָיו, וְכָל זְמַן שֶׁהָיָה יָכוֹל לְהוֹשִׁיט וְלֶאֱכֹל, הָיָה אוֹכֵל שָׁם, וְאַחַר־כָּךְ, כְּשֶׁכָּלָה הָעֵשֶׂב סְבִיבוֹ עַד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לְהוֹשִׁיט, הָיָה מְנַתֵּק עַצְמוֹ לְהַלָּן וְאָכַל שָׁם, וְהָיָה אוֹכֵל הָעֵשֶׂב אֵיזֶה זְמַן – וכאמור, כאן מגלה רביז"ל את הלימוד הנפלא הזה, שאדם יחייה את עצמו עם מה שיש לו, יש לך "לחם יבש"? תאכל את זה... עשבים? תאכל... והנה נגמרו העשבים באיזור שלו – הוא מנתק עצמו ומתקדם הלאה, אפילו שקשה לו מאד – הוא לא מתפעל!

פעמים שאדם מרגיש שממש קשה לו לילך ולהתקדם, הוא מלא בכבדות ועצלות, ואין בו את הכח כלל, אבל מגלה פה רבינו את הלימוד הנפלא הזה: ככל יכולתך תקדם עצמך! תרחש על הארץ, אט אט, העיקר תשמור על ההתקדמות שלך!

ואת זה זוכים לקבל מהצדיקים, ועל כן אנחנו נוסעים לרביז"ל על ר"ה, כדי לקבל את הלימוד הזה, כמה אדם צריך להחזיק היטב על עמדו, ולהחיות את עצמו במה שזוכה לתפוס, והצדיק לא נותן לאדם ליפול ולהתייאש כנ"ל, ואף שמתקיים אצלו (תהלים כז, י) "כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי" אבל "וַה' יַאַסְפֵנִי" – אותיות 'יֹסֵף', קדושת הצדיק, יוס"ף גימטריא ציו"ן, ענין ציון רביז"ל, שאליו אנו נוסעים כדי לקבל את הלימודים הללו.

מובא בספרי קודש, ש'חכמה ובינה' נקראים 'אבא ואמא' – 'חכמה' זה 'אבא', 'בינה' זה 'אמא', וזה שלימות המוחין, וזה פירוש "כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי" – שאדם מרגיש שאין לו מוחין כלל, והן "אביו" – חכמה, והן "אמו" – בינה, אין אתו כלל, ועזבוהו לגמרי, אבל "וַה' יַאַסְפֵנִי" – קדושת הצדיק כנ"ל, ציו"ן גימטריא יוס"ף, ועל כן

נוסעים לצדיקים על ר״ה, כדי לזכות לקדושת המחשבה (ליקו״מ ח״א סי׳ ריא), היינו שלימות המוחין כנ״ל, שבתחילת עזבו את האדם, מרגיש שאין בו לא חכמה ולא בינה, אבל הצדיק מזכהו לקדושת המחשבה, ולזה נוסעים אליו על ר״ה.

הקב״ה יעזור, שנזכה להיות אצל רבינו על ר״ה, ולפעול שנה טובה ומבורכת, השפעות טובות בכל העניינים – בני, חיי, ומזוני רויחי, ושנת גאולה וישועה!

* * *

הַגְּלָיוֹן הַקָּדוֹשׁ יוֹצֵא לָאוֹר

לְעִלּוּי נִשְׁמַת

הָאִשָּׁה הַכְּשֵׁרָה

שֶׁהִזְדַּכְּכָה בְּיִסּוּרִים קָשִׁים וְקִבְּלָה אוֹתָם בְּאַהֲבָה

עָשְׂתָה חֲסָדִים רַבִּים לְקְהִלַּת מוֹהֲרָא״ש זי״ע

וּפָעֲלָה לְהַחֲיוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, לְחַזְקָם לְאַמְּצָם וּלְעוֹדְדָם

מָרַת **לִיאַת שָׂרָה** ע״ה **בַּת** מָרְדְּכַי

נִפְטְרָה בְּשֵׁם טוֹב מִן הָעוֹלָם

כ״ד אֱלוּל תשע״ט

ת.נ.צ.ב.ה.